

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

ΟΙ ΕΠΙΛΕΚΤΕΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE ELITE
Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Επίλεκτες**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kiera Cass
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μουσχί
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλτη Κυργιοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Kiera Cass, 2013
© Εικόνας εξωφύλλου: Gustavo Marx/Merge Left Reps, Inc., 2013
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2014, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0547-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

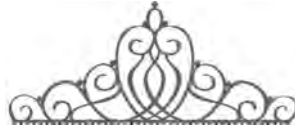
ΟΙ ΕΠΙΛΕΚΤΕΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή

Φωνάξτε τους υπηρέτες! Η Βασίλισσα ξύπνησε!
(Για τη μαμά)

1

Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΣΤΟ ΑΝΤΖΕΛΕΣ ΗΤΑΝ ήσυχη, και για λίγο έμεινα ακίνητη, ακούγοντας τον ήχο της αναπνοής του Μείξον. Γινόταν όλο και πιο δύσκολο να τον πετύχω σε μια πραγματικά ήρεμη και χαρούμενη στιγμή και απολάμβανα κάθε λεπτό, νιώθοντας ευγνωμοσύνη που φαινόταν να έχει την καλύτερή του διάθεση όποτε βρισκόμασταν μόνοι.

Από τότε που η Επιλογή είχε περιοριστεί σε έξι κορίτσια, ήταν ακόμα πιο αγχωμένος από ό,τι όταν είχαμε πρωτοέρθει και οι τριάντα πέντε. Μάλλον περίμενε ότι θα είχε περισσότερο χρόνο για να κάνει την επιλογή του. Και, παρόλο που ένιωθα τύψεις όταν το παραδεχόμουν, ήξερα ότι εγώ ήμουν ο λόγος που ευχόταν να είχε όντως περισσότερο χρόνο.

Γιατί ο πρίγκιπας Μείξον, διάδοχος του θρόνου της Ιλέα, ήθελε εμένα. Μου είχε πει πριν από μια εβδομάδα πως αν έλεγα απλώς ότι νοιαζόμουν γι' αυτόν όπως κι εκείνος, χωρίς να με κρατάει τίποτα πίσω, όλος αυτός ο διαγωνισμός θα είχε τελειώσει. Και μερικές φορές έπαιζα με την ιδέα και αναρωτιόμουν πώς θα ήταν να ανήκω μόνο στον Μείξον.

Αλλά το θέμα ήταν ότι ο Μείξον δεν ήταν ουσιαστικά δικός μου. Υπήρχαν άλλα πέντε κορίτσια –κορίτσια με τα οποία έβγαινε ραντεβού και τους ψιθύριζε πράγματα– και δεν ήξερα πώς να το χειριστώ αυτό. Κι έπειτα ήταν το γεγονός ότι αν

δεχόμενον τον Μείξον σήμαινε πως έπρεπε να δεχτώ ένα στέμμα, μια σκέψη την οποία είχα την τάση να αγνοώ μόνο και μόνο επειδή δεν ήμουν σίγουρη τι θα σήμαινε αυτό για μένα.

Και, φυσικά, υπήρχε ο Άσπεν.

Στην πραγματικότητα, δεν ήταν το αγόρι μου πλέον –με είχε χωρίσει πριν καν κληρωθεί το όνομά μου για την Επιλογή–, αλλά όταν εμφανίστηκε στο παλάτι ως φρουρός όλα τα αισθήματα που προσπαθούσα να πνίξω ξεχειλίσαν. Ο Άσπεν ήταν η πρώτη μου αγάπη – όταν τον κοιτούσα... ήμουν δική του.

Ο Μείξον δεν ήξερε ότι ο Άσπεν βρισκόταν στο παλάτι, αλλά γνώριζε ότι υπήρχε κάποιος στην πατρίδα μου που προσπαθούσα να ξεπεράσω, και μου έδινε γενναιόδωρα χρόνο για να προχωρήσω ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσε να βρει κάποια άλλη με την οποία θα ήταν χαρούμενος σε περίπτωση που εγώ δεν μπορούσα να τον αγαπήσω.

Καθώς κούνησε το κεφάλι του, εισπνέοντας ελάχιστα πάνω από το μέτωπό μου, το σκέφτηκα: Πώς θα ήταν να αγαπάω απλώς τον Μείξον;

«Ξέρεις πότε ήταν η τελευταία φορά που κοίταξα πραγματικά τα αστέρια;» με ρώτησε.

Βολεύτηκα πιο κοντά του πάνω στην κουβέρτα μας, προσπαθώντας να ξεσταθώ στη δροσερή νύχτα του Άντζελες. «Δεν έχω ιδέα».

«Πριν από μερικά χρόνια έκανα μαθήματα αστρονομίας με έναν δάσκαλο. Αν κοιτάξεις προσεκτικά, μπορείς να δεις ότι τα αστέρια έχουν διαφορετικά χρώματα».

«Περίμενε, η τελευταία φορά που κοίταξες τα αστέρια ήταν για να τα μελετήσεις; Πότε τα κοίταξες για να τα απολαύσεις;»

Γέλασε. «Να τα απολαύσω; Πρέπει να θυμηθώ να το χωρέσω αυτό κάπου ανάμεσα στα συμβούλια για τον προϋπολογισμό και στις συνεδριάσεις των επιτροπών υποδομής. Α, και στην πολεμική στρατηγική, στην οποία είμαι τελείως άχρηστος».

«Σε τι άλλο είσαι άχρηστος;» τον ρώτησα και χάιδεψα το

κολλαρισμένο του πουκάμισο. Παίρνοντας θάρρος από το άγγιγμά μου, ο Μείξον σχημάτισε με το χέρι του κύκλους στον ώμο μου.

«Γιατί θέλεις να το μάθεις αυτό;» ρώτησε δήθεν ενοχλημένος.

«Επειδή ξέρω τόσο λίγα για σένα. Και φαίνεσαι πάντα τέλειος. Είναι ωραίο να έχω αποδείξεις ότι δεν είσαι».

Στηρίχτηκε στον έναν αγκώνα και με κοίταξε. «Ξέρεις ότι δεν είμαι».

«Σχεδόν», απάντησα. Μικρές σπίθες αγγιγμάτων πετάχτηκαν ανάμεσά μας: γόνατα, μπράτσα, δάχτυλα.

Κούνησε το κεφάλι του με ένα μικρό χαμόγελο. «Εντάξει. Λοιπόν, δεν μπορώ να σχεδιάσω πολέμους. Είμαι φρικτός. Και μάλλον θα είμαι απαίσιος μάγειρας. Δεν έχω προυπαθήσει ποτέ, επομένως...»

«Ποτέ;»

«Ίσως έχεις προσέξει ένα σωρό ανθρώπους που προυπαθούν να σε μπουκώσουν με γλυκά και πίτες – αυτοί τυχαίνει να ταΐζουν κι εμένα».

Γέλασα. Εγώ βοηθούσα σε κάθε γεύμα στο σπίτι μου. «Κι άλλα», απαίτησα. «Σε τι άλλο δεν είσαι καλός;»

Με τράβηξε κοντά του και τα καστανά του μάτια έλαμπαν με ένα μυστικό. «Πρόσφατα ανακάλυψα κάτι ακόμα...»

«Πες μου».

«Φαίνεται ότι δεν μπορώ με τίποτα να μείνω μακριά σου. Είναι ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα».

Χαμογέλασα. «Προσπάθησες πραγματικά;»

Έκανε ότι το σκέφτεται. «Βασικά, όχι. Και μην περιμένεις να το κάνω».

Γελάσαμε σιγανά και μείναμε αγκαλιά. Εκείνες τις στιγμές ήταν τόσο εύκολο να φανταστώ ότι έτσι θα ήταν η υπόλοιπη ζωή μου.

Το θρόισμα των φύλλων και του γρασιδιού μάς προειδοποίησε ότι κάποιος ερχόταν. Παρόλο που το ραντεβού μας ήταν

κάτι απόλυτα φυσιολογικό, ένιωσα λίγο άβολα και ανασηκώθηκα βιαστικά. Ο Μείξον με μιμήθηκε καθώς ένας φρουρός εμφανίστηκε πίσω από τον θάμνο και ήρθε προς το μέρος μας.

«Μεγαλειότατε», είπε με μια υπόκλιση. «Συγγνώμη που διακόπτω, κύριε, αλλά είναι πραγματικά παρακινδυνευμένο να μένετε έξω τόσο αργά και τόσο πολλή ώρα. Οι αντάρτες θα μπορούσαν...»

«Κατάλαβα», απάντησε αναστενάζοντας ο Μείξον. «Θα μπορούμε αμέσως μέσα». Ο φρουρός μάς άφησε μόνους και ο Μείξον στράφηκε ξανά σ' εμένα. «Άλλο ένα πράγμα στο οποίο δεν είμαι καλός: χάνω την υπομονή μου με τους αντάρτες. Κουράστηκα να ασχολούμαι μαζί τους».

Σηκώθηκε και μου πρόσφερε το χέρι του. Το κράτησα, παρατηρώντας τη θλιβερή απόγνωση στα μάτια του. Οι αντάρτες μάς είχαν επιτεθεί δύο φορές από την αρχή της Επιλογής –τη μία οι Βόρειοι, που απλώς έκαναν το παλάτι άνω κάτω, και την άλλη οι θανάσιμοι Νότιοι– και, παρά τη μικρή μου εμπειρία, μπορούσα να καταλάβω την εξάντλησή του.

Ο Μείξον έπιασε την κουβέρτα μας και την τίνάξε, εμφανώς απογοητευμένος που η βραδιά μας είχε τελειώσει τόσο απότομα.

«Εί», έκανα, προτρέποντάς τον να με κοιτάξει. «Πέρασα ωραία».

Έγνεψε καταφατικά.

«Όχι, αλήθεια», επέμεινα και πήγα κοντά του. Καθώς κρατούσε την κουβέρτα με το ένα του χέρι και τύλιγε το άλλο γύρω μου, πρόσθεσα: «Να το ξανακάνουμε. Μπορείς να μου πεις τι χρώμα έχει κάθε αστέρι, γιατί πραγματικά δεν έχω ιδέα».

Ο Μείξον μου χαμογέλασε θλιμμένα. «Εύχομαι τα πράγματα να ήταν πιο εύκολα μερικές φορές, συνηθισμένα».

Κουνήθηκα για να μπορέσω να τον αγκαλιάσω κι εκείνος πέταξε την κουβέρτα και μου ανταπέδωσε την κίνηση. «Δυστυχώς πρέπει να σας ενημερώσω, Μεγαλειότατε, ότι ακόμα και χωρίς τους φρουρούς δεν είστε καθόλου συνηθισμένος».

Η έκφρασή του χαλάρωσε λίγο, μα ήταν ακόμα σοβαρή. «Θα σου άρεσα περισσότερο αν ήμουν».

«Ξέρω ότι δυσκολεύεσαι να το πιστέψεις, αλλά μου αρέσεις πραγματικά όπως είσαι. Χρειάζομαι μόνο περισσότερο...»

«Χρόνο. Το ξέρω. Και είμαι διατεθειμένος να σου τον δώσω. Απλώς εύχομαι να ήμουν σίγουρος ότι όταν τελειώσει αυτός ο χρόνος θα θέλεις να είσαι μαζί μου».

Γύρισα το κεφάλι μου. Αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσα να του υποσχεθώ. Ζύγιζα τον Μείξον και τον Άσπεν στην καρδιά μου ξανά και ξανά και κανένας τους δεν είχε ξεκάθαρο προβάδισμα. Εκτός ίσως από τις στιγμές που βρισκόμουν μόνη με κάποιον απ' τους δυο. Γιατί τώρα έμπαινα στον πειρασμό να υποσχεθώ στον Μείξον ότι θα ήμουν εκεί γι' αυτόν στο τέλος.

Αλλά δεν μπορούσα.

«Μείξον», ψιθύρισα όταν είδα πόσο αποκαρδιωμένος φαινόταν που δεν του απαντούσα. «Δεν μπορώ να σου το πω αυτό. Αλλά αυτό που μπορώ να σου πω είναι ότι *θέλω* να είμαι εδώ. *Θέλω* να μάθω αν υπάρχει πιθανότητα για... για...» τραύλισα, μην ξέροντας πώς ακριβώς να το θέσω.

«Εμάς;» μάντεψε ο Μείξον.

Χαμογέλασα, χαρούμενη που με καταλάβαινε τόσο εύκολα. «Ναι. *Θέλω* να μάθω αν υπάρχει για εμάς η πιθανότητα να γίνουμε “εμείς”».

Έβαλε μια μπούκλα πίσω από το αυτί μου. «Νομίζω ότι τα προγνωστικά είναι πολύ αισιόδοξα», δήλωσε κατηγορηματικά.

«Κι εγώ το ίδιο νομίζω. Μόνο... λίγο χρόνο, εντάξει;»

Έγνεψε καταφατικά και φάνηκε πιο χαρούμενος. Έτσι ήθελα να τελειώσει η νύχτα μας, με ελπίδα. Εντάξει, ίσως και με κάτι ακόμα. Δάγκωσα τα χείλη μου κι έγειρα κοντά του, ρωτώντας τον με τα μάτια μου.

Χωρίς να διστάσει στιγμή, έσκυψε και με φίλησε. Το φιλή του ήταν ζεστό και τρυφερό και με έκανε να νιώθω λατρεμέ-

νη και με κάποιον τρόπο να διψάω για περισσότερα. Θα μπορούσα να έχω μείνει εκεί ώρες ολόκληρες μόνο και μόνο για να δω αν θα μπορούσα να χορτάσω αυτό το συναίσθημα, όμως, δυστυχώς, σύντομα ο Μείξον έκανε πίσω.

«Πάμε», είπε παιχνιδιάρικα και με τράβηξε προς το παλάτι. «Καλύτερα να μπούμε πριν έρθουν οι φρουροί να μας μαζέψουν έφιπποι με τις λόγχες προτεταμένες».

Μόλις ο Μείξον με άφησε στη σκάλα, η κούραση με χτύπησε σαν τοίχος. Σερνόμουν κυριολεκτικά καθώς ανέβαινα προς το δεύτερο πάτωμα και έστριβα στη γωνία, όταν ξαφνικά ξύπνησα απότομα και πάλι.

«Α!» έκανε ο Άσπεν, επίσης ξαφνιασμένος που με έβλεπε. «Νομίζω ότι είμαι ο χειρότερος φρουρός του κόσμου, αφού νόμιζα ότι είσαι στο δωμάτιό σου τόση ώρα».

Γέλασα. Οι Επίλεκτες υποτίθεται ότι έπρεπε να κοιμούνται μαζί με μία τουλάχιστον καμαριέρα να τις προσέχει τη νύχτα. Εμένα δε μου άρεσε καθόλου αυτό, οπότε ο Μείξον επέμενε να υπάρχει ένας φρουρός έξω από το δωμάτιό μου σε περίπτωση που συνέβαινε κάτι έκτακτο. Το θέμα ήταν ότι τις περισσότερες φορές αυτός ο φρουρός ήταν ο Άσπεν. Ήταν ένα παράξενο μείγμα αδρεναλίνης και τρόμου να ξέρω ότι σχεδόν κάθε βράδυ βρισκόταν έξω από την πόρτα μου.

Η ανάλαφρη στιγμή ξέφτισε γρήγορα, καθώς ο Άσπεν συνειδητοποίησε τι σήμαινε το ότι δεν ήμουν τυλιγμένη στις κουβέρτες μου. Ξερόβηξε αμήχανα.

«Πέρασες καλά;»

«Άσπεν», ψιθύρισα και κοίταξα γύρω μου για να βεβαιωθώ ότι δεν υπήρχε κανείς άλλος τριγύρω. «Μη θυμώνεις. Είμαι μέρος της Επιλογής και έτσι γίνονται τα πράγματα».

«Πώς όμως θα έχω έστω και μία ελπίδα, Μερ; Πώς μπορώ να έχω πιθανότητες επιτυχίας όταν περνάς χρόνο μόνο με τον έναν από εμάς;»

Είχε δίκιο, αλλά τι μπορούσα να κάνω;

«Σε παρακαλώ, μη θυμώνεις μαζί μου, Άσπεν. Προσπαθώ να ξεμπερδέψω αυτό το κουβάρι».

«Όχι, Μερ», αποκρίθηκε και η τρυφερότητα επέστρεψε στη φωνή του. «Δε θυμώνω μαζί σου. Μου λείπεις». Δεν τόλμησε να πει τις λέξεις, αλλά τις σχημάτισε με τα χείλη του. «Σ' αγαπώ».

Έλιωσα.

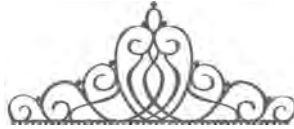
«Το ξέρω», απάντησα. Έβαλα το χέρι μου στο στήθος του και αφήθηκα για μια στιγμή να ξεχάσω όλα όσα ρισκάρουμε. «Αυτό όμως δεν αλλάζει το πού βρισκόμαστε ή το ότι πλέον είμαι Επίλεκτη. Χρειάζομαι χρόνο, Άσπεν».

Άπλωσε το χέρι του να πιάσει το δικό μου και έγνεψε καταφατικά. «Μπορώ να σου τον δώσω. Απλώς... προσπάθησε να βρεις λίγο χρόνο και για μένα».

Δεν ήθελα να αναφέρω πόσο περίπλοκο θα ήταν αυτό, οπότε του χάρισα ένα μικροσκοπικό χαμόγελο πριν τραβήξω απαλά το χέρι μου. «Πρέπει να φύγω».

Με κοιτούσε καθώς μπήκα στο δωμάτιό μου και έκλεισα πίσω μου την πόρτα.

Χρόνος. Ζητούσα πολύ χρόνο τελευταία. Ήλπιζα πως, αν είχα αρκετό, όλα θα έβρισκαν τη θέση τους με κάποιον τρόπο.

2

«ΟΧΙ, ΟΧΙ», ΑΠΑΝΤΗΣΕ ΓΕΛΩΝΤΑΣ η βασίλισσα Άμπερ-λι. «Είχα μόνο τρεις παράνυφες, αν και η μητέρα του Κλάρκσον πρότεινε να έχω περισσότερες. Εγώ ήθελα μόνο τις αδελφές μου και την καλύτερή μου φίλη, την οποία, όλως τυχαίως, είχα γνωρίσει κατά τη διάρκεια της Επιλογής μου».

Έριξα μια ματιά στη Μάρλι και χάρηκα όταν είδα ότι με κοιτούσε κι εκείνη. Πριν φτάσω στο παλάτι, θεωρούσα πως εφόσον επρόκειτο για έναν τόσο σημαντικό διαγωνισμό δεν υπήρχε περίπτωση κανένα από τα κορίτσια να είναι φιλικό. Η Μάρλι όμως με αγκάλιασε από την πρώτη στιγμή που γνωριστήκαμε και από τότε στηρίζαμε η μία την άλλη. Με μία σχεδόν εξαίρεση, δεν είχαμε διαφωνήσει ποτέ.

Πριν από μερικές εβδομάδες, η Μάρλι ανέφερε ότι δεν ένιωθε πως ήθελε να είναι με τον Μείξον. Όταν την πίεσα να μου εξηγήσει, μαγκώθηκε. Δε μου θύμωσε, αλλά εκείνες οι ημέρες σιωπής μέχρι να το ξεπεράσουμε ήταν μοναχικές.

«Εγώ θέλω επτά παράνυφες», είπε η Κρις. «Αν δηλαδή με επιλέξει ο Μείξον και κάνουμε ανοιχτό γάμο».

«Εγώ πάντως δε θα έχω παράνυφες», δήλωσε η Σελέστ. «Το μόνο που κάνουν είναι να αποσπούν την προσοχή. Και, εφόσον θα το δείξει η τηλεόραση, θέλω όλα τα βλέμματα να είναι στραμμένα πάνω μου».

Έλεος! Ήταν σπάνιο να καθόμαστε και να μιλάμε με τη βασίλισσα Άμπερλι, και η Σελέστ φερόταν πάλι σαν κατομαθημένη και χαλούσε τη στιγμή.

«Εγώ θα ήθελα να ενσωματώσω κάτι απ' την παράδοσή μας στον γάμο μου», είπε σιγανά η Ελίζ. «Τα κορίτσια στη Νέα Ασία χρησιμοποιούν πολύ κόκκινο στις τελετές τους και ο γαμπρός φέρνει δώρα στις φίλες της νύφης για να τις ευχαριστήσει που την αφήνουν να τον παντρευτεί».

«Θύμισέ μου να έρθω στο γαμήλιο πάρτι σου», πετάχτηκε η Κρις. «Λατρεύω τα δώρα!»

«Κι εγώ!» αναφώνησε η Μάρλι.

«Λαίδη Αμερική, είστε πολύ σιωπηλή», παρατήρησε η βασίλισσα Άμπερλι. «Εσείς τι θα θέλατε στον γάμο σας;»

Κοκκίνισα, γιατί ήμουν τελείως απροετοίμαστη να απαντήσω.

Μόνο έναν γάμο είχα φανταστεί ποτέ και αυτός θα γινόταν στο Υπηρεσιακό Γραφείο της Επαρχίας της Καρολίνα έπειτα από εξαντλητική γραφειοκρατία.

«Βασικά, το μόνο πράγμα που έχω σκεφτεί είναι ότι θα ήθελα να με παραδώσει ο μπαμπάς μου. Ξέρετε, όταν παίρνει το χέρι σου και το βάζει στο χέρι του ανθρώπου που παντρεύεσαι. Αυτό είναι το μόνο σημείο που θα ήθελα πραγματικά». Και, όσο και αν ντρεπόμουν, ήταν αλήθεια.

«Μα αυτό το κάνουν όλοι», διαμαρτυρήθηκε η Σελέστ. «Δεν είναι καν πρωτότυπο».

Έπρεπε να θυμώσω που με μείωνε έτσι, αλλά απλώς ανασήκωσα τους ώμους μου. «Θέλω να ξέρω ότι ο μπαμπάς μου εγκρίνει απόλυτα την επιλογή μου την ημέρα που έχει πραγματικά σημασία».

«Αυτό είναι ωραίο», σχολίασε η Νάταλι, πίνοντας τσάι.

Η βασίλισσα Άμπερλι χαμογέλασε. «Ελπίζω πραγματικά να την εγκρίνει. Όποια και αν είναι». Πρόσθεσε βιαστικά τις τελευταίες λέξεις, ώστε να μη φανεί ότι υπονοούσε πως ο Μέιξον θα ήταν η επιλογή μου.

Αναρωτήθηκα αν το είχε σκεφτεί αυτό, αν ο Μείξον της είχε μιλήσει για μας.

Ύστερα από λίγο η συζήτηση σταμάτησε και η Βασίλισσα αποσύρθηκε. Η Σελέστ απλώθηκε μπροστά στην τηλεόραση και οι άλλες άρχισαν να παίζουν ένα παιχνίδι με τράπουλα.

«Πλάκα είχε», έκανε η Μάρλι μόλις καθίσαμε μαζί σε ένα τραπέζι. «Δεν είμαι σίγουρη ότι έχω ξανακούσει τη Βασίλισσα να μιλάει τόσο πολύ».

«Νομίζω ότι έχει αρχίσει να ενδιαφέρεται», αποκρίθηκα. Δεν είχα αναφέρει σε κανέναν τι μου είχε πει η αδελφή της βασίλισσας Άμπερλι – ότι είχε προσπαθήσει πολλές φορές να κάνει κι άλλο παιδί και δεν τα είχε καταφέρει. Η Αντέλ είχε προβλέψει ότι η αδελφή της θα γινόταν πιο θερμιά μαζί μας όταν θα μέναμε λιγότερες, και είχε δίκιο.

«Λοιπόν, πες μου: Ειλικρινά δεν έχεις άλλα σχέδια για τον γάμο σου ή απλώς δε θέλεις να τα μοιραστείς;»

«Όχι, αλήθεια, δεν έχω», τη διαβεβαίωσα. «Δυσκολεύομαι να φανταστώ έναν μεγάλο γάμο, ξέρεις. Είμαι Πέντε».

Η Μάρλι κούνησε το κεφάλι της. «Ήσουν Πέντε. Τώρα είσαι Τρία».

«Σωστά», είπα καθώς θυμήθηκα την καινούρια μου τάξη.

Γεννήθηκα σε μια οικογένεια Πέντε –καλλιτέχνες και μουσικοί που ήταν γενικά κακοπληρωμένοι– και, παρόλο που σιχαινόμουν το σύστημα των τάξεων γενικά, μου άρεσε αυτό που έκανα για να ζήσω. Ήταν παράξενο να σκέφτομαι τον εαυτό μου ως Τρία, να σκέφτομαι ότι θα ασχοληθώ επαγγελματικά με τη διδασκαλία ή το γράψιμο.

«Σταμάτα να αγχώνεσαι», έκανε η Μάρλι, που διάβασε το πρόσωπό μου. «Δε χρειάζεται να ανησυχείς για τίποτα ακόμα».

Ήμουν έτοιμη να διαμαρτυρηθώ, όταν μας διέκοψε μια κραυγή της Σελέστ.

«Έλα τώρα!» φώναξε και χτύπησε το τηλεκοντρόλ στον κανapé προσπαθώντας να αλλάξει κανάλι. «Ουφ!»

«Είναι ιδέα μου ή έχει γίνει χειρότερη;» ψιθύρισα στη Μάρλι. Είδαμε τη Σελέστ να χτυπάει ξανά και ξανά το τηλεκοντρόλ, μέχρι που το παράτησε και σηκώθηκε για να αλλάξει κανάλι από την τηλεόραση. Ίσως αν είχα μεγαλώσει ως Δύο αυτό να ήταν πράγματι κάτι για το οποίο θα άξιζε να εκνευριστεί κανείς.

«Πιστεύω πως φταίει η πίεση», σχολίασε η Μάρλι. «Πρόσεξες ότι η Νάταλι φαίνεται, δεν ξέρω, πιο... απόμακρη;»

Έγνεψα καταφατικά και κοιτάξαμε και οι δύο τα τρία κορίτσια που έπαιζαν χαρτιά. Η Κρις χαμογελούσε καθώς ανακάτευε την τράπουλα, αλλά η Νάταλι κοιτούσε εξεταστικά τις άκρες των μαλλιών της τραβώντας τότε τότε μια τρίχα που δεν της άρεσε. Η έκφρασή της ήταν αφηρημένη.

«Νομίζω ότι έχουμε αρχίσει να τη νιώθουμε όλες», ομολόγησα. «Είναι πιο δύσκολο να χαλαρώσουμε και να απολαύσουμε το παλάτι τώρα που είμαστε τόσο λίγες».

Η Σελέστ μούγκρισε και στραφήκαμε προς το μέρος της, αλλά γυρίσαμε αμέσως το βλέμμα μας όταν μας έπιασε να την κοιτάμε.

«Με συγχωρείς ένα λεπτό», είπε η Μάρλι. «Θα πάω λίγο στο μπάνιο».

«Κι εγώ το ίδιο σκεφτόμουν. Πάμε μαζί;» πρότεινα.

Χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, εντάξει, πήγαινε. Θα τελειώσω πρώτα το τσάι μου».

«Εντάξει. Επιστρέφω αμέσως».

Βγήκα από την Αίθουσα των Κυριών περπατώντας νοηελικά στον υπέροχο διάδρομο. Δεν ήμουν σίγουρη ότι θα συνήθιζα ποτέ το πόσο μεγαλόπρεπα ήταν όλα εκεί. Ήμουν τόσο απορροφημένη που έπεσα πάνω σε έναν φρουρό καθώς έστριβα στη γωνία.

«Αχ!» έκανα.

«Με συγχωρείτε, δεσποινίς. Ελπίζω να μη σας τρώμαξα». Με έπιασε απ' τους αγκώνες και με βοήθησε να βρω την ισορροπία μου.

«Όχι», είπα γελώντας. «Καλά είμαι. Έπρεπε να προσέχω πού πηγαίνω. Ευχαριστώ που με πιάσατε, αξιωματικέ...»

«Γούντγουορντ», απάντησε και έκανε μια μικρή υπόκλιση.

«Εγώ είμαι η Αμέρικα».

«Το ξέρω».

Χαμογέλασα και έκανα μια γκριμάτσα. Φυσικά και το ήξερε.

«Ελπίζω την επόμενη φορά που θα πέσω πάνω σας να μην είναι τόσο... κυριολεκτικό», αστειεύτηκα.

Γέλασε. «Σύμφωνοι. Καλή σας ημέρα, δεσποινίς».

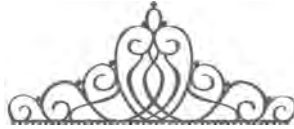
«Επίσης».

Είπα στη Μάρλι για την αδέξια πτώση μου πάνω στον αξιωματικό Γούντγουορντ όταν επέστρεψα και την προειδοποίησα να προσέχει πού πηγαίνει. Γέλασε και κούνησε το κεφάλι της.

Περάσαμε το υπόλοιπο απόγευμα καθισμένες πλάι στα παράθυρα, μιλώντας για το σπίτι μας και τα άλλα κορίτσια, καθώς απολαμβάναμε το φως του ήλιου.

Με στενοχωρούσε να σκέφτομαι το μέλλον εκείνες τις στιγμές. Κάποτε η Επιλογή θα τελείωνε και, ενώ ήξερα ότι με τη Μάρλι θα εξακολουθούσαμε να είμαστε δεμένες, θα μου έλειπε το να της μιλάω κάθε μέρα. Ήταν η πρώτη πραγματική φίλη που είχα κάνει ποτέ και ευχόμουν να μπορούσα να την κρατήσω δίπλα μου για πάντα.

Ενώ εγώ προσπαθούσα να μείνω στο παρόν, η Μάρλι κοιτούσε από το παράθυρο ονειροπολώντας. Αναρωτήθηκα τι να σκεφτόταν, μα ήταν όλα τόσο γαλήνια που δεν τη ρώτησα.

3

Η ΔΙΠΛΗ ΤΖΑΜΑΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΚΟΝΙΟΥ μου ήταν ανοιχτή, το ίδιο και η πόρτα του δωματίου μου, το οποίο είχε γεμίσει με τον ζεστό, γλυκό αέρα που φυσούσε από τους κήπους. Ήλπιζα ότι το απαλό αεράκι θα ήταν μια παρηγοριά για όλη αυτή τη δουλειά που είχα να κάνω. Αντίθετα όμως, μου αποσπούσε την προσοχή και με έκανε να λαχταρώ να βρίσκομαι οπουδήποτε αλλού εκτός από το γραφείο μου.

Αναστέναξα και ακούμπησα πίσω στην καρέκλα μου, αφήνοντας το κεφάλι μου να πέσει προς τα πίσω. «Αν!» φώναξα.

«Ναι, δεσποινίς;» απάντησε η επικεφαλής καμαριέρα μου από τη γωνία όπου έραβε. Χωρίς να κοιτάξω, ήξερα ότι και η Μαίρη και η Λούσι, οι άλλες δύο καμαριέρες μου, είχαν σηκώσει το κεφάλι τους περιμένοντας να δουν αν μπορούσαν να με βοηθήσουν σε κάτι.

«Σας διατάζω να με βοηθήσετε να καταλάβω τι σημαίνει αυτή η αναφορά», είπα και έδειξα τεμπέλικα τη λεπτομερή ανάλυση στρατιωτικών στατιστικών στοιχείων που υπήρχε μπροστά μου. Ήταν κάτι στο οποίο θα εξετάζονταν όλες οι Επίλεκτες, αλλά δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ με τίποτα.

Οι καμαριέρες μου γέλασαν, εξαιτίας της παράλογης διαταγής αλλά και του γεγονότος ότι τους είχα δώσει μια διαταγή. Οι ηγετικές ικανότητες δεν ήταν το ατού μου.

«Συγγνώμη, κυρία, αλλά νομίζω ότι αυτό δεν εμπίπτει στα καθήκοντά μου», απάντησε η Αν. Παρόλο που η ερώτησή μου ήταν αστεία, όπως και η απάντησή της, μπορούσα να διακρίνω στη φωνή της την ειλικρινή απολογία που δεν μπορούσε να με βοηθήσει.

«Καλά», έκανα αναστενάζοντας και κάθισα ίσια στην καρέκλα μου. «Θα το κάνω μόνη μου τότε. Είστε όλες άχρηστες. Θα βρω άλλες καμαριέρρες αύριο. Αυτή τη φορά το εννοώ».

Γέλασαν όλες τους πάλι, και συγκεντρώθηκα για άλλη μια φορά στους αριθμούς. Είχα την εντύπωση ότι δεν ήταν πολύ καλή αναφορά, αλλά δεν ήμουν σίγουρη. Διάβασα ξανά παραγράφους και σχήματα, συνοφρυωμένη και δαγκώνοντας το πίσω μέρος του σπιτιού μου καθώς προσπαθούσα να συγκεντρωθώ.

Άκουσα τη Λούσι να γελάει σιγανά και σήκωσα το κεφάλι μου για να δω με τι διασκεδάζε τόσο. Ακολούθησα το βλέμμα της προς την πόρτα, και εκεί, ακουμπισμένο στο πλαίσιο, είδα τον Μείξον.

«Με πρόδωσες!» παραπονέθηκε στη Λούσι, που συνέχιζε να κρυφογελάει.

Τίναξα πίσω τα μαλλιά μου και έτρεξα στην αγκαλιά του. «Διάβασες τη σκέψη μου!»

«Αλήθεια;»

«Σε παρακαλώ, πες μου ότι μπορούμε να βγούμε έξω. Μόνο για λίγο;»

Χαμογέλασε. «Έχω είκοσι λεπτά στη διάθεσή μου, μετά πρέπει να επιστρέψω».

Τον τράβηξα προς τον διάδρομο και αφήσαμε πίσω μας τις καμαριέρρες μου να φλυαρούν αναστατωμένες.

Δεν μπορούσε να αρνηθεί κανείς ότι οι κήποι είχαν γίνει το καταφύγιό μας. Σχεδόν σε κάθε ευκαιρία που είχαμε να μείνουμε μόνοι, βγαίναμε εκεί έξω. Ήταν τόσο μεγάλη η αντίθεση με το πώς περνούσα τον χρόνο μου με τον Άσπεν: κλεισμένοι στο μικροσκοπικό δεντρόσπιτο στην πίσω αυλή του σπιτιού μου, το

μοναδικό μέρος όπου μπορούσαμε να βρισκόμαστε με ασφάλεια.

Ξαφνικά αναρωτήθηκα αν ήταν πουθενά εκεί γύρω ο Άσπεν, ανάμεσα στους αμέτρητους φρουρούς του παλατιού, και μας κοιτούσε ενώ ο Μείξον με κρατούσε από το χέρι.

«Τι είναι αυτά;» ρώτησε ο Μείξον χαϊδεύοντας τις άκρες των δαχτύλων μου καθώς περπατούσαμε.

«Κάλιοι. Βγαίνουν επειδή πατάω τις χορδές του βιολιού αργατεές ώρες κάθε μέρα».

«Δεν τους είχα προσέξει πιο πριν».

«Σε ενοχλούν;» Ανήκα στη χαμηλότερη κοινωνική τάξη από τα έξι κορίτσια που είχαν απομείνει και αμφέβαλλα αν θα είχε καμία άλλη χέρια σαν τα δικά μου.

Ο Μείξον σταμάτησε, σήκωσε τα δάχτυλά μου στα χείλη του και φίλησε τις μικροσκοπικές, τάλαιπωρημένες άκρες τους.

«Κάθε άλλο. Τα βρίσκω υπέροχα». Ένιωσα να κοκκινίζω, κι εκείνος πρόσθεσε: «Έχω δει τον κόσμο – εντάξει, κυρίως πίσω από αλεξίσφαιρα τζάμια ή από τον πύργο κάποιου αργαίου κάστρου, αλλά τον έχω δει. Και έχω πρόσβαση στις απαντήσεις σε χιλιάδες ερωτήσεις. Αλλά αυτό εδώ το μικρό χεράκι...» Με κοίταξε βαθιά στα μάτια. «Αυτό το χέρι βγάζει ήχους που δε συγκρίνονται με οτιδήποτε άλλο έχω ακούσει ποτέ. Μερικές φορές νομίζω ότι απλώς ονειρεύτηκα πως σε άκουσα να παίζεις βιολί, τόσο όμορφο ήταν. Αυτοί οι κάλιοι είναι η απόδειξη ότι ήταν αληθινό».

Κάποιες φορές ο τρόπος που μιλούσε ήταν ακαταμάχητος, υπερβολικά ρομαντικός για να τον πιστέψω. Όμως, παρόλο που απολάμβανα με όλη μου την καρδιά τα λόγια του, δεν ήμουν ποτέ εντελώς σίγουρη ότι μπορούσα να τον εμπιστευτώ. Πώς ήξερα ότι δεν έλεγε τέτοια γλυκά πράγματα και στα άλλα κορίτσια; Έπρεπε να αλλάξω θέμα.

«Έχεις στ' αλήθεια τις απαντήσεις σε χιλιάδες ερωτήσεις;»

«Φυσικά. Ρώτησέ με οτιδήποτε και, αν δεν ξέρω την απάντηση, ξέρω πού μπορούμε να τη βρούμε».

«Οτιδήποτε;»

«Οτιδήποτε».

Ήταν δύσκολο να σκεφτώ μια ερώτηση επιτόπου, ειδικά μία που θα τον αφόπλιζε, το οποίο ήταν ακριβώς αυτό που ήθελα. Σκέφτηκα για ένα λεπτό τα πράγματα για τα οποία είχα τη μεγαλύτερη περιέργεια καθώς μεγάλωνα. Πώς πετούσαν τα αεροπλάνα. Πώς ήταν οι Ηνωμένες Πολιτείες. Πώς δούλευαν τα μικροσκοπικά μουσικά όργανα που είχαν οι ανώτερες τάξεις.

Και μετά μου ήρθε η έμπνευση.

«Τι είναι το Χάλογουιν;» ρώτησα.

«Χάλογουιν;» Προφανώς δεν το είχε ακούσει ποτέ. Δεν ξαφνιάστηκα. Κι εγώ είχα δει τη λέξη μόνο μία φορά, σε ένα παλιό βιβλίο ιστορίας που είχαν οι γονείς μου. Κάποια σημεία του βιβλίου ήταν φθαρμένα και δε διαβάζονταν πια, σελίδες έλειπαν ή ήταν κατεστραμμένες. Όμως, παρ' όλα αυτά, με γοήτευε η αναφορά μιας γιορτής για την οποία δε γνωρίζαμε τίποτα.

«Δεν είστε και τόσο σίγουρος τώρα, Μεγαλειότητα Φωστήρα, ε;» τον πείραξα.

Μου έκανε μια γκριμάτσα, αν και ήταν εμφανές ότι δεν είχε θυμώσει στ' αλήθεια. Κοίταξε το ρολόι του και πήρε μια ανάσα.

«Έλα μαζί μου. Πρέπει να βιαστούμε», είπε και, αφού μου άρπαξε το χέρι, άρχισε να τρέχει.

Παραπάτησα λίγο με τα τακούνια μου, αλλά κατάφερα να τον ακολουθήσω ενώ με οδηγούσε πίσω στο παλάτι με ένα τεράστιο χαμόγελο στο πρόσωπο. Το λάτρευα όταν έβγαινε η ξεγνοιασιά πλευρά του – τις περισσότερες φορές ήταν τόσο σοβαρός.

«Κύριοι», είπε, καθώς περάσαμε τρέχοντας δίπλα απ' τους φρουρούς που φυλούσαν την πόρτα.

Τα κατάφερα ως τη μέση του διαδρόμου, μέχρι που τα παπούτσια με νίκησαν. «Μείξον, σταμάτα!» φώναξα λαχανιασμένη. «Δεν μπορώ να τρέξω τόσο γρήγορα!»

«Έλα, έλα, θα σου αρέσει πάρα πολύ!» επέμεινε και με τραβήξε από το χέρι καθώς καθυστέρουσα. Τελικά, χαλάρωσε το

βηματισμό του για να πηγαίνουμε μαζί, μα ήταν εμφανές ότι ανυπομονούσε να προχωρήσει πιο γρήγορα.

Πήγαμε προς τον βορινό διάδρομο, κοντά στην περιοχή όπου γίνονταν τα γυρίσματα του *Δελτίου*, αλλά χωθήκαμε σε μια σκάλα πριν φτάσουμε εκεί. Ανεβήκαμε πάνω, πολύ πάνω, και δεν μπορούσα να συγκρατήσω την περιέργειά μου.

«Πού ακριβώς πάμε;»

Γύρισε και με κοίταξε, σοβαρεύοντας ξαφνικά. «Πρέπει να ορκιστείς ότι δε θα αποκαλύψεις ποτέ αυτό το μικρό δωματάκι. Μόνο λίγα μέλη της βασιλικής οικογένειας και ελάχιστοι φρουροί γνωρίζουν ότι υπάρχει».

Η περιέργειά μου απογειώθηκε. «Εννοείται».

Φτάσαμε στην κορυφή της σκάλας και ο Μείξον μου άνοιξε την πόρτα. Έπιασε ξανά το χέρι μου και με τράβηξε στον διάδρομο. Σταμάτησε επιτέλους μπροστά σε έναν τοίχο που ήταν σχεδόν ολόκληρος σκεπασμένος από έναν υπέροχο πίνακα. Ο Μείξον κοίταξε πίσω μας για να βεβαιωθεί ότι δεν υπήρχε κανείς και μετά έβαλε το χέρι του πίσω από την κορνίζα. Άκουσα ένα απαλό κλικ και ο πίνακας γύρισε προς το μέρος μας.

Αναφώνησα έκπληκτη. Ο Μείξον χαμογέλασε.

Πίσω από τον πίνακα υπήρχε μια πόρτα που δεν έφτανε ως το πάτωμα και είχε πάνω ένα μικρό πληκτρολόγιο σαν αυτά των τηλεφώνων. Ο Μείξον πάτησε κάποια πλήκτρα και ακούστηκε ένας μικρός βόμβος. Γύρισε το πόμολο και με κοίταξε.

«Έλα να σε βοηθήσω. Έχει ένα ψηλό σκαλί». Μου έδωσε το χέρι του και μου έκανε νόημα να μπω πρώτη.

Έμεινα άναυδη.

Το δωμάτιο δεν είχε παράθυρα και ήταν γεμάτο ράφια με βιβλία που έμοιαζαν πανάρχαια. Σε δύο από τα ράφια υπήρχαν βιβλία με περίεργες κόκκινες γραμμές στη ράχη, και στον έναν τοίχο είδα έναν τεράστιο άπλαντα, ανοιχτό σε μια σελίδα που έδειχνε μια χώρα την οποία δεν αναγνώριζα. Στη μέση ήταν ένα τραπέζι με αρκετά βιβλία που φαίνονταν λες και είχαν

ανοιχτεί πρόσφατα και είχαν μείνει εκεί για να τα βρει ξανά εύκολα κάποιος. Και τέλος, εντοιχισμένη σε έναν τοίχο, υπήρχε μια μεγάλη οθόνη που έμοιαζε με τηλεόραση.

«Τι σημαίνουν οι κόκκινες γραμμές;» ρώτησα με δέος.

«Είναι απαγορευμένα βιβλία. Από όσο ξέρουμε, μπορεί να είναι τα μόνα αντίγραφα που υπάρχουν σε ολόκληρη την Ιλέα».

Στράφηκα προς το μέρος του και τον ρώτησα με τα μάτια αυτό που δεν τολμούσα να ξεστομίσω.

«Ναι, μπορείς να τα κοιτάξεις», απάντησε με τρόπο που υπονοούσε ότι τον έφερνα σε δύσκολη θέση αλλά και με μια έκφραση που έλεγε ότι ήλπιζε να το ζητήσω.

Έπιασα ένα από τα βιβλία προσεκτικά, τρέμοντας στην ιδέα ότι θα μπορούσα να καταστρέψω έναν μοναδικό θησαυρό. Ξεφύλλισα τις σελίδες του, μα το άφησα σχεδόν αμέσως. Ήμουν υπερβολικά σαστισμένη.

Γύρισα και είδα τον Μείξον να πληκτρολογεί σε κάτι που έμοιαζε με επίπεδη γραφομηχανή ενωμένη με την οθόνη της τηλεόρασης.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησα.

«Υπολογιστής. Δεν έχεις ξαναδεί;» Κούνησα το κεφάλι μου και ο Μείξον δεν έδειξε να απορεί και πολύ. «Δεν είναι πλέον πολλοί αυτοί που έχουν υπολογιστές. Αυτός εδώ προορίζεται ειδικά για πληροφορίες που υπάρχουν σ' αυτό το δωμάτιο. Αν υπάρχει οτιδήποτε για το Χάλογουιν, θα μας πει πού ακριβώς βρίσκεται».

Δεν ήμουν και πολύ σίγουρη τι εννοούσε, αλλά δεν του ζήτησα διευκρινίσεις. Σε λίγα δευτερόλεπτα η αναζήτησή του εμφάνισε στην οθόνη μια λίστα με τρεις εγγραφές.

«Α, υπέροχα!» αναφώνησε. «Περίμενε εδώ».

Στάθηκα δίπλα στο τραπέζι μέχρι ο Μείξον να βρει τα τρία βιβλία που θα μας αποκάλυπταν τι ήταν το Χάλογουιν. Ήλπιζα να μην ήταν κάτι ανόητο και να τον είχα βάλει σε τόσο κόπο για το τίποτα.

Το πρώτο βιβλίο όριζε το Χάλογουιν ως κελτικό φεστιβάλ που σήμαινε το τέλος του καλοκαιριού. Δεν ήθελα να μας καθυστερήσω γι' αυτό δεν ανέφερα ότι δεν είχα ιδέα τι σήμαινε κελτικό. Έλεγε ότι πίστευαν πως εκείνη την ημέρα τα πνεύματα μπαινόβγαιναν στον κόσμο και ότι οι άνθρωποι μεταμφιέζονταν για να διώξουν όσα από αυτά ήταν κακά. Αργότερα, έγινε μια κοσμική γιορτή, κυρίως για παιδιά. Φορούσαν στολές και τριγυρνούσαν στις πόλεις τους τραγουδώντας και ανταμείβονταν με γλυκά, δημιουργώντας τη φράση «κέρασμα ή τρόμαγμα», καθώς τρόμαζαν τον σπιτονοικοκύρη για να του πάρουν ένα κέρασμα. Το δεύτερο βιβλίο έλεγε κάτι παρόμοιο, μόνο που ανέφερε επίσης κάτι για κολοκύθες και για τον Χριστιανισμό.

«Αυτό θα είναι ενδιαφέρον», σχολίασε ο Μείξον ξεφυλλίζοντας ένα βιβλίο που ήταν πολύ πιο λεπτό από τα άλλα και χειρόγραφο.

«Γιατί το λες αυτό;» τον ρώτησα και πλησίασα για να δω καλύτερα.

«Αυτό, λαίδη Αμέρिका, είναι ένα από τα προσωπικά ημερολόγια του Γκρέγορι Ιλέα».

«Ορίστε;» αναφώνησα. «Μπορώ να το αγγίξω;»

«Περίμενε να βρω τη σελίδα που ψάχνουμε. Κοίτα, έχει και μια φωτογραφία!»

Και εκεί, σαν οπτασία από ένα άγνωστο παρελθόν, ήταν ο Γκρέγορι Ιλέα με μια σφιγμένη έκφραση στο πρόσωπο, κολλαριστό κοστούμι και στητή κορμουςτασιά. Ήταν παράξενο πόσες ομοιότητες με τον Βασιλιά και τον Μείξον μπορούσα να εντοπίσω στον τρόπο με τον οποίο στεκόταν. Πίσω του, μια γυναίκα χαμογελούσε στην κάμερα με μισή καρδιά. Κάτι στο πρόσωπό της υπονοούσε ότι ήταν κάποτε πολύ γλυκιά, αλλά η λάμψη είχε σβήσει από τα μάτια της. Φαινόταν κουρασμένη.

Γύρω από το ζευγάρι υπήρχαν τρία άτομα. Το πρώτο ήταν ένα κορίτσι στην εφηβεία, όμορφο και λαμπερό, που χαμογελούσε φαρδιά, ενώ φορούσε ένα στέμμα και ένα φόρεμα

με τούλι. Τι αστείο! Ήταν ντυμένη Προγκίπισσα. Και τα άλλα ήταν δύο αγόρια, το ένα λίγο πιο ψηλό από το άλλο, και τα δύο ντυμένα σαν χαρακτήρες τους οποίους δεν αναγνώριζα. Έδειχναν έτοιμα να κάνουν κάποια σκανταλιά. Κάτω από την εικόνα υπήρχε μια εγγραφή, πράγμα απίστευτο, με το ίδιο το χέρι του Γκρέγκορι Ιλέα.

Τα παιδιά χιόρτασαν φέτος το Χάλοχουν με μια χιορτή. Υποθέτω ότι είναι ένας τρόπος να ξεκάβουν τι συμβαίνει γύρω τους, αλλά εμένα μου φαίνεται επιπόλαιο. Είμαστε μία από τις ελάχιστες οικογένειες οι οποίες έχουν απομείνει και έχουν αρκετά χρήματα για να κάνουν κάτι εορταστικό, αλλά αυτό το παιχνίδι φαίνεται σπατάλη.

«Πιστεύεις ότι γι' αυτό δε γιορτάζουμε πια; Επειδή είναι σπατάλη;» ρώτησα.

«Μπορεί. Αν η ημερομηνία σημαίνει κάτι, ήταν ακριβώς μόλις η Αμερικανική Πολιτεία της Κίνας άρχισε να αντιστέκεται, λίγο πριν από τον Τέταρτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Τότε οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είχαν τίποτα – φαντάσου ένα ολόκληρο έθνος από Επτά με ελάχιστους Δύο».

«Απίστευτο». Προσπάθησα να φανταστώ τη χώρα μας έτσι, διαλυμένη από τον πόλεμο, να προσπαθεί να σταθεί ξανά στα πόδια της. Ήταν εκπληκτικό.

«Πόσα ημερολόγια υπάρχουν;» ρώτησα.

Ο Μείξον έδειξε ένα ράφι με μια σειρά από ημερολόγια παρόμοια με αυτό που κρατούσαμε. «Καμιά δωδεκαριά περίπου».

Δεν το πίστευα! Τόση ιστορία μέσα σε ένα δωμάτιο.

«Ευχαριστώ», του είπα. «Είναι κάτι που ούτε καν ονειρευόμουν ποτέ ότι θα έβλεπα. Δεν το πιστεύω ότι υπάρχουν όλα αυτά».

Έλαμπε. «Θα ήθελες να διαβάσεις το υπόλοιπο;» Έδειξε το ημερολόγιο.

«Φυσικά!» αναφώνησα πριν θυμηθώ τα καθήκοντά μου. «Αλλά δεν μπορώ να μείνω. Πρέπει να τελειώσω τη μελέτη

εκείνης της απαίσιδας αναφοράς. Κι εσύ πρέπει να επιστρέψεις στη δουλειά».

«Όντως. Τι θα έλεγες όμως να πάρεις το βιβλίο και να το κρατήσεις μερικές ημέρες».

«Επιτρέπεται αυτό;» ρώτησα με δέος.

«Όχι», απάντησε χαμογελώντας.

Δίστασα – φοβόμουν αυτό που κρατούσα. Και αν το έχανα; Και αν το κατέστρεφα; Σίγουρα κι εκείνος θα σκεφτόταν το ίδιο. Αλλά δε θα είχα ποτέ ξανά μια τέτοια ευκαιρία. Μπορούσα να είμαι αρκετά προσεκτική για χάρη αυτού του δώρου.

«Εντάξει, μόνο ένα δυο βράδια και μετά θα το επιστρέψω αμέσως».

«Κρύψ' το καλά».

Αυτό έκανα. Ήταν κάτι περισσότερο από ένα βιβλίο: ήταν η εμπιστοσύνη του Μείξον. Το έκρυψα στο σκαμπό του πιάνου, κάτω από μια στοίβα με παρτιτούρες – ήταν ένα σημείο που οι καμαριέρες μου δεν καθάριζαν ποτέ. Τα μόνα χέρια που θα το άγγιζαν ήταν τα δικά μου.

ΡΙΑΝΤΑ ΠΕΝΤΕ ΚΟΠΕΛΕΣ ήρθαν στο παλάτι για να συμμετάσχουν στην Επιλογή. Έξι έφτασαν στην τελική διαδικασία. Μόνο μία θα αναδειχθεί νικήτρια και θα παντρευτεί τον πρίγκιπα Μείζον.

Η Αμερική δεν είναι σίγουρη για το τι θέλει η καρδιά της. Όταν είναι με τον Μείζον, αφήνεται στην αγκαλιά του και δεν ονειρεύεται κανέναν άλλον. Όταν, όμως, βλέπει τον Άσπεν να στέκεται φρουρός έξω από το δωμάτιό της, την πλημμυρίζουν οι αναμνήσεις του παρελθόντος. Οι πέντε Επίλεκτες είναι αποφασισμένες να κερδίσουν τον Μείζον και ο χρόνος τελειώνει για την Αμερική.

Κι εκεί που παίρνει την απόφασή της, μια τραγική απώλεια την κάνει να αμφισβητήσει και πάλι τα πάντα. Ενώ αγωνίζεται να φανταστεί το μέλλον της, οι βίαιοι αντάρτες που θέλουν να ριξουν τη μοναρχία αποκτούν ολοένα και περισσότερη δύναμη και τα σχέδιά τους φαίνονται ικανά να καταστρέψουν κάθε ελπίδα της για ευτυχία.

Κυκλοφορεί επίσης
το πρώτο βιβλίο
της σειράς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0547-6

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 13038

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ